

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor. — fl.
Fél évre	4 kor. — fl.
Negyed évre	2 kor. — fl.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik
minden Kedden.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fl. Ezen kívül minden hirdetésnél 60 fl. bélyegdíj fizetendő. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyzsége szerint.

1900.

Tizenkettőt kondit a torony nagy harangján az óra kalapácsa, mikor kezembe ragadom a tollat, hogy ezt a pár sort papírra vessem.

Eljutottunk a határhoz: Egyik ajtómon sietve surran ki az ó esztendő, a másikon pedig ugyanakkor settenkedve lopózik be az új. Olyan egyszerű, megszokott valami ez már, minden esztendőben egyszer megismétlődik; az ember már alig is vet rá gondot, legföllebb sóhajt egy nagyot s elgondolja, hogy ismét egy esztendővel közelebb jutott a sirhoz.

Pedig a mostani új esztendő nagyobb mértékben érdemli meg figyelmünket, mint többi előző társai. A keresztény világ nagy része mint külön jubiláris szent esztendőt üdvözli, ezen kívül ez az év küszöbe a huszadik századnak. Magyarországra külön örömet is tartogat ez az esztendő méhében: királyságának 900-k évfordulóját.

Ünnepségekben tehát nem lesz hiány s ezekből mi erdészeti alantasabb alkalmazottak is mint jó keresztények és igaz hazafiak megköveteljük a magunk részét s együtt akarunk ünnepelni felebarátainkkal, honfi társainkkal.

Reánk nézve azonban még külön örömeink is tartogat ez az új esztendő.

Az államerdészet altiszti személyzetének helyzete nagy és előnyös változáson fog átmenni ebben az évben, mert most veszi kezdetét a fizetés emelése, hivatva sok nyomort eloszlatni, sok könnyet letörölteni.

Igaz, hogy ez a testület csak egy kis része az összes erdészeti személyzetnek, de hát vajjon a beteg, kinek minden tagját fájdalom gyötri, nem fog-e már annak is örvendeni, ha egyik tagja meggyógyul? Hiszen ez a körülmény nyilván mutatja, hogy a többiek betegsége sem gyógyíthatlan s ugyanaz az ír, mely az egyik sebet beheggesztette, hivatva van a többi bajnak is majdan elejét venni.

Ez az egy örömről tehát már meglesz, meghozza azt nekünk a jubiláris szent esztendő, mi azonban ezzel még korán sem érjük be, hanem többet, még pedig sokkal többet várunk tőle.

A múlt esztendőben az erdészeti és vadászati altiszti személyzet egy nagy alkotásnak a csiráját ültette el s most annak a kikelését szívszorongva várja. Nehéz és hosszú küzdelmek után sikerült annyira összeszedelődni az ország minden részén szétszórtaknak, hogy megvessék alapját egy közös anyának, melynek ölében majdan megpihenhetnek ők és családjaik tagjai s ez a közös anya a létesítendő országos erdészeti és vadászati altiszti nyugdíj és segély egyesület. Ennek az egyesületnek nagy horderejét, erkölcsi és anyagi értékét mindenki könnyen fölfoghatja, de annak a küzdelemnek, fáradozásnak, mely minket csak a kezdet kezdetéhez is eljuttatott, a nehézségeit talán csak mi magunk ismerjük és érezzük, mert nekünk jutott ki azokból az oroszlánrészből.

Ennek az áldást hozandó egyesületnek az alapszabályai már régóta ott vannak, hol hivatvák azokat fölülbírálni s jóváhagyással

megerősíteni, mert míg ez meg nem történt, nem kezdheti az meg áldásos működését. Ez a jóváhagyás az, melyet mint ennek az új esztendőnek ajándékát annyi ezeren és ezeren szívszorongva és epedve várjuk.

Nem kételkedünk egy pillanatig sem abban, hogy ott, hol az erre hivatottak a hatalmat kezeikben tartják, nem csak készséggel elismerik küzdelmünk jogosultságát, de egyuttal elismeréssel és tisztelettel is fognak adózni mindazoknak, kik abból részüket erejüket szinte meghaladó anyagi áldozatok árán is kivenni siettek.

A mellett azonban, hogy egyesületünk majdan hivatva lesz a hosszú és terhes szolgálásban kifáradt, megöregedett vagy elnyomódott tagjainak a megélhetést biztosítani, kivált pedig azok özvegyeit és árváit gyámolítani, nem szabad megfeledkeznünk arról az erkölcsi haszonról sem, mely az egyesülésben rejlik.

A most még szétszórta élők, kik egymással alig törődnek, egyesítve a közös anya által egy nagy családot fognak képezni, melynek minden egyes tagja azon fog buzgólni, hogy bajba jutott társának segítségére lehessen, azt bújában, bajában megvigasztalja.

Ezek fogják nekünk jubilarissá és szentté tenni ezt az esztendőt s emlékezetessé még késői utódainknak is és azért fohászkodunk

egy szívvel-lélekkel valamennyien a mindenhatóhoz, hogy minket ezzel az ajándékkal leljen meg ez új esztendőben.

Midőn pedig így mindnyájunk közös óhaját elmondtuk volna, legyen szabad lapunk szerkesztőjének is az ő saját kívánságait elmondani azok irányában, kik őt nehéz munkájában támogatják. Lapunk tisztelt előfizetői egy nagy családot képeznek, melyben a szerkesztő a családfő, az előfizetők pedig az ő kedves gyermekei. Vajjon van-e olyan atya, ki gyermekeinek, melyek hozzá vannak az ő szeretettel teljes szívéhez növe, ne kívánjon minden jókat?

Buzgó fohász emelkedik szivemből az egek mindenható Urához s abban kérem őt, hogy az én szeretteimnek s mindazoknak, kik ismét nekik kedvesek, adja meg mindazokat a jókat, melyek zavartalan boldogságot nyújthatnak nekik. Távolítsa el tőlük minden bajt, szomóságot s tegye nekik kellemessé ezt aróvid földi létet. Családi boldogságukat irigyeljék még a legboldogabbak is és betegség, nyavalya vagy házi viszálykodás ne zavarja azt meg soha. A hit, erkölcs és becsületesség legyenek tovább is vezetőik az élet rögs útjain s övezze őket mindenkor embertársaik tisztelete és szeretete.

A jó egyetértés, mely eddig megvolt és megvan köztünk, továbbra is hű vezetőnk legyen azon az ösvényen, melyen nem csak a magunk,

TÁRCZA.

Ötven év.

Az alacsonyan járó tél nap már lebukott a hegyek mögé s csak most kezdtem érezni a hideget, mely mind erősebb lett. Egész napon át künn sűrögtem — forogtam hol a rakodóparton, hol pedig a faveteten, örömmel szemlélve a favontatásnak első napi szép eredményét.

Önző, de azért megbocsátható kéjes érzés fogott el annál a gondolatnál, hogy még ma jelentést tehetek munkálkodásomról főnökömnek, mert bizon már második éve, hogy mások halászták el előlem ezt a dicsőséget, a minek természetesen nem magam voltam az oka, hanem az időjárás szeszélyes volta, mert a fényes hópihéket más védkerületbe rendelte első látogatásra,

de azért mégis zsebre kellett vágnom a vasárnapi rendelkezés alkalmával a kartársaim csipkedéseit, miket főnökünk is — ha egyébként jó kedvében volt — segített mosolyogva még borsosabbakká tenni. No de az idén nem úgy lesz! éppen az előbb tudakozódtam (lám mire nem jó a távbeszélő?) a szomszédos védkerületekben, hogy állnak a dologgal, azok pedig sorba azt felelték: „holnap“. „holnapután“ vagy hogy még maguk sem tudják, mikor kezdek majd hozzá.

Sietve összegeztem tehát a felrovó táblán jegyzett köbmétereket s az őrházba mentem. Csöngettem, csöngettem, de hiába, válasz nem érkezett; úgy látszik, hogy az irodában nincs már senki sem. Az alatt, míg szánkómba befog a pecsétlős gyerek, az őrház előtt szabadon lobogó tűzhöz mentem, hol a munkások egy része csoportba verődve valami fölött nagyon hangos és eltérő nézetekre valló vitába volt merülve.

Egy fenyőtőnk fölött vitatkoztak, mely a szálfák hosztolásánál lett lefűrészelve s melybe a váglacon egy darab ólom volt bele mélyedve s a mint mondták,

de másoknak boldogítására is haladni iparkodunk.

Végül ne feledkezzünk meg ama derék föllebbvalóinkról és elüljáróinkról sem, kik nemes célok elérésére irányított fáradozásunkat jóindulatukkal nem csak nézik és kísérik, de támogatják is és kívánjuk, hogy a sors áldó keze kísérje őket minden utjokon s legyen nekik ezért legkedvesebb jutalmuk az ő alattvalóiknak odaadó buzgósága a szolgálatban, szeretete és becsülése az életben.

Adjon Isten mindnyájunknak minden jót ebben az Ujesztendőben!

Az államerdészeti altisztek fizetésemelése

Az Erdészeti Ujság 6-ik száma „Virrad már!” feliratu vezércikkével azt hiszem a legjobban várt hajnal hasadását hirdette. Mint a legtöbb hajnal, úgy ez is előrevetett pirkadásából nem enged biztos következtetést vonhatni arra nézve, hogy ha felkél a nap, nem fogják-e többé vagy kevésbé felfogni előtörő sugarait a napközben előtörő felhők? De hiába, a nyughatatlan ember még a legbizonytalanabb dolgok természetének felismerésére is biztos útmutató eszközt keres.

Magam is sokat törtem és töröm még most is a fejemet a végből, hogy egy kis világosságot vesse erre a most még homályos dologra.

Az Erdészeti Ujság idézett hírének kívül a dolog

érdemére nézve biztos kútforrásból még a következőket tudom meg:

Hogy a személyzet $\frac{1}{5}$ része kerül bele a 900 és 1000 koronás fizetési fokozatba s hogy a $\frac{4}{5}$ -öd része $\frac{1}{3}$ része 1900-ban, $\frac{1}{3}$ része 1901-ben, míg végül a harmadik $\frac{1}{3}$ része 1902-ben jut a 600, 700 és 800 koronás fizetési fokozatba; egy másik forrásból pedig úgy értesültem, hogy a folyó 1900 évi államköltségvetésbe 136 főerdőr és famester 1000 korona, 137 főerdőr és famester 900 korona, 246 erdőőr és faraktárőr 800 korona, ugyanennyi 700 korona és végül 247 erdőőr és faraktárőr 600 korona évi fizetéssel van felvéve.

Ezeket az adatokat egybevetve fogtam hozzá a dolog bonczolásához.

Az államerdészeti altiszti személyzete az „Államerdők gazdasági és kereskedelmi leírása” szerint 1885 évben (ujabb adat nem áll rendelkezésemre) volt: 265 főerdőr — betudva ebbe a számba 23 famestert, 2 gépmestert, 5 gépkezelőt —, 985 erdőőr, 75 faraktárőr és az altisztek sorában csak megtört 135 erdőlegény, összesen tehát az erdőlegényekkel együtt 1460 egyénből áll.

Ennek a létszámnak $\frac{1}{5}$ része 292, tehát a mint látszik megközelíti a költségvetésbe felvett főerdőrök számát (273. A fennmaradó 1168, illetve 1187 vagy kikerekítve 1200 személy közül tehát az első forrás szerint a jövő három év alatt évenként 400 kerülne bele a fizetésemelésbe, de a második forrás szerint, melynek szavahihetőségéhez a kételynek még az árnyéka sem férhet, ez még kedvezőbben alakul, mert 739 erdőőr és faraktárőr van felvéve a költségvetésbe, tehát lehet, hogy az első forrás a költségvetés szerkesztése előtti tervezés idejéből való s így az éven-

ez már ma a második szálfá volt. melyben ólmot találtak.

A dolog szerfölött érdekelt, de időm már nem engedte, hogy ott a helyszínen tegyem a tuskót tüzetes vizsgálódás tárgyává, feltettem tehát a számrá, hogy azt majd otthon tehessem meg. Különben is eszembe jutott, hogy kis fiam karácsonyfájának még nincsen talpazata, hát ha egyébre nem, akkor jó lesz arra. Igazán, hogy ez már előbb nem jutott eszembe!

Már jó ideje vizsgálom a két darab fát s töröm a fejemet a talány megfejtésén; mindenre figyelek, csak az az egy tűnik föl nagy sokára, hogy mind a két fatönkön a kéregtől befelé számítva az ötvenedik és hatvanadik gyűrű közé esik a bemélyedés.

Ötven év! Egy fél század! Istenem, de hosszú idő és ez az ólomdarab azóta nyugszik jól elrejtve csak azért, hogy a hálátlan utókort s ebben engem is szemrehányóan figyelmeztessen arra, hogy — emlékezzem!

Emlékezem

Ledobom magamról a századvégi korszellem nyügét, mely tanít, hogy: „élj a jelennek, tedd azt, a mi neked jó s csak azt hidd, a mit látsz és megfoghatsz, különösen pedig ne légy idealista, mert akkor könyörtelenül eltipor az anyagiasságnak hódolók serege”.

Könynyek szöknek szemembe, egyrészt a megbánás, másrészt a hazafias lelkesültség könynyei, melyek lelkemet tisztára mossák.

A könynyfátyolon keresztül mint állomkép vonul el előttem a XIX-ik század története. Látom hajnalába még bele világítani a hatalmas francia népnek minden volt rendet felforgató rémes viharát; látom Európa rettegett óriását Napóleont, mesés harci dicsőséggel övezetten s a diadal babérjával megkoszorúzva s látom őt az orosz hómezőkön, majd Lipcsénél, Waterlónál, maj Szent-Ilona szigetének kopár szikláin szomorú rabságában. Mint árnyék surran el lelki szemeim előtt a „Szent Szövetség” réme, majd a görög szabadságharc és sorra a többi nagy események, de ezek közül egyik sem az, a melyet én keresek.

kinti fokozatos fizetésemelés beosztásában tévedésben lehet, mert bajosan hihető, hogy 1885 év óta az akkori létszám (1195) megkétszereződött volna.

Ha hitelt adunk annak, hogy a létszám $\frac{1}{5}$ része bele kerül az 1000, illetve 900 koronás fizetésbe és tekintjük az idei költségvetés illető tételét, hogy 273 altiszt van a 900 és 1000 koronás fizetésbe sorozva, tehát a két adat egybevetéséből az összes személyzet 1365 személyből állana, mely szám csak harmincz-ötten kisebb, mint az 1885 évi létszám. Itt azonban két irányban lehet, sőt kell is figyelmünket kiterjesztenünk. Először is az 1885 évről kimutatott létszámba én az erdőlegényeket is beszámítottam, a kik pedig akkor s azt hiszem, hogy most is 135 rendszeresített létszámot képeztek és képeznek. Másodszor biztosan feltehető, hogy az államerdészeti altisztek közt az erdőlegényeket nem is tekintve akad 25 olyan, kinek nincsen meg a törvény által előírt szakvizsgálata.

Ezek után az előadottakból azt szeretném én már most kihüvelyezni, hogy a jelenlegi erdőlegények közül azok, kiknek vizsgájuk van és már 24-ik életévüket is betöltötték, bele kerülnek-e szintén a 600 koronás fizetésbe, míg a még vizsgát nem tett erdőaltisztek, illetve erdőlegények a vizsga letételéig mostani javadalmazásukban maradnának.

Az, hogy az erdőlegények is bele kerülhessenek a fizetésemelésbe, nem ily olyan lehetetlen, mert ha a rideg hivatalos elnevezés szerint szolgáltnak is tekintetjük őket, még így is reményt nyújt nekik erre az 1893 évi IV-ik törvényezikk, mely szól az altisztek és szolgák illetményeiről a II-ik fejezet 12 §-ában, hol határozottan ki an mondva, hogy az altisztek fizetése 500, 450 és 400 forintban, míg a szolgáké 400, 350 300 és 250 forintban állapítottak meg

Különben majd meg fogjuk látni májusban, mikorra már ez államköltségvetés letárgyalva és szentesítve lesz, hogy majd mikép is lesz, addig pedig tartsuk meg eddigi türelmünket.

Egy erdőlegény.

LEVELEZÉS.

Igen tisztelt szerkesztő úr!

Szerény lapunkat, az „Erdészeti Ujságot“ olvasgatva az abban többször előforduló kifogások tárgyalása az erdő és vadász altiszti nyug és segélyegyesület czime ellen és mellett, továbbá a csatlakozás stb. iránt tett felszólalások, sokszor mosolyra erőltettek, mert eszembe juttatták az egyszeri róka és a magasan függő szőlőfűről való mesét; — nem kell nekem mert savanyu — pedig dehogy nem kellene, ha azt elérhette volna. Várjunk csak egy keveset t. i. míg a nyug és segélyegyesület alapszabályai jóváhagyatnak, és az egyesület bizalmat érdemlő kezeiktől vezetve megkezdheti működését, akkor nem kell majd biztatni hogy csatlakozzatok, ha saját és hozzá tartozóitok javát, sőt sok esetben megélhetéseket öreg napjaitokra legalább némileg is biztosítani akarjátok, hivatás nélkül fog akkor jelentkezni annyi, hogy még a legvérmesebb reményeket is meghaladja; csak mint föllebb is említém a befizetendő összeg tökéletesen megbízhatólag legyen elhelyezve.

Igen sok kartársunk feszült figyelemmel kíséri, vajjon lesz-e eredménye mozgalmunknak? s csak is azért tartja magát távol, hogy sikertelenség esetében okosabbnak látszassék és kiálthassa: „láttam én ezt előre, azért

De végre azt is feltalálom. Azt a csodálatos kort, mely mintegy varázsütésre Európa nagyobb részét lázba hozta, vérbe fürösztötte. Csodálatos, a mesék világába illő idő! Három egyszerű, de varázshatással bíró szó: Szabadság, Egyenlőség, Testvériség szentháromsága tölti be a népek elmejét, szívet és lelkét...

Hozzánk is eljut ez a szentháromság és a mi a legsodálatosabb és lélekemelően fenséges, hogy ugyanakkor, midőn Páris, Madrid, Berlin, Milánó, Róma és Bécs utcáit polgárvér öntözi, a harcias magyar nép fejedelmével békés egyetértésben, százados intézmények romjain igyekszik emelni ennek a szentháromságnak templomot.

De jaj! az ármány közbeszól s az épülőfélben levő szentély kigyúl. Ennek azonban így kellett történnie, mert hogy a magyar még él, azt ennek köszönheti, ha pedig — mitől az Isten mentsen — meghal, ez a kor teszi nevét halhatatlanná.

A bámuló világ előtt, mely a magyart már holt nemzetnek hitte, egy hősköltemény valódisága játszódtott le.

Egy lángszavú óriás szózatára mintha a földből támadtak volna hős seregeink. Apa fiával, férj nejével, vőlegény arájával egy sorban küzdött. A tanuló eldobja könyvét, a kereskedő mérlegét s fölcsap honvédnek. A pap kezében a kereszttel tüzei harcra véreit, a gyógyszerés halál — orvosságot kever: gyutacsot gyárt, öreg asszonyokkal, gyermekekkel tépést csinál, az ács ágyutalpakat farag, melyekhez templomok harangjaiból öntik a csöveket s a földmives a kész ágyu elé fogja az eke elöl kifogott lovát. A magyar honleány nem ismeri már az ékszárt, füléből a függő, karjáról a karperecz, ujjáról a jegygyűrű, mind-mind oda vándoroltak a haza oltárára. Gazdag, szegény, úr és paraszt, ki karddal, ki kaszával vagy bottal siet elsőnek lenni a küzdelemben. Még a rabló, a zsidó szívet is megdobogtatja a honszerelm s megteszi a szabadság katonájává.

És az erdész? és a vadász? Az minden: gyalogos, ha kell, lovas, utász, tüzer, nemzetőrcsapat szervező, kém és kitűnő vezető és a leg-

nem is akartam közéjük állani“. — Siker esetén pedig ujjongva siet majd beiratkozni és markába nevetve mondja: „Költekezni sem kellett, még is ott vagyok, a hol a többi“. — Persze a sült gesztenyét könnyű is megenni, ha azt valaki részünkre megsüti s hozzá a parázból kikaparva élénk kotorja, tessék nélkül is úgy fog ízlni sőt sokaknak még jobban, mint ha érte maguk is fáradtak volna.

Tény az, hogy kartársaink között igen sok oly csekély fizetésben részesül, hogy abból családotul együtt csak is úgy képes úgyszólván tengődni, ha a filléreket igen megnézi és alaposan meggondolja, hogy erre vagy arra a célra kiadhatja-e? ezeket persze nem lehet hibáztatni, hogy a mozgalom kiadásaitól, habár azok csekélyek is, magukat kivonják nem pedig azért, mert félnek, hogy kárba vész egy esetleg két koronájuk, melyet ők igen nehezen nélkülöztek s talán saját és családjuk élelméből vontak el apródonként; de úr Isten, ezek honnan vegyék, ha nincs, ezeknek elég gond leend majd a tagsági díjak befizetése is.

Vannak azonban olyan igen tisztelt kartársaink is (ezekből magam is ismerek egy párt) kik habár tehetősebbek, még is kivonják magukat a mozgalomból és sajnálják azt az egy vagy két koronát; pedig már alig bírják kivárni, hogy az egyesület megalakuljon, és még sem röstellik nyíltan kijelenteni, „hogy ha nektek sikerülni fog s mi azt majd jónak fogjuk látni, úgy költség nélkül is lehetünk tagjai“ s még igen tisztelt kartársunk Leszher Alajos úrnak képviselőnkben Bpestre történt utazásából felmerült költségének reájuk eső részével is adósak maradtak.

Mindazáltal nincs ok bucsulásra, hogy ha egyesületünk megkezdő működését, taghiány miatt nem csak csikorogva haladhatunk göröngyös és rózsákat soha sem termő

utainkon, mert nem hiszem hogy az erdő és vadász altisztek között sok találkoznék széles e hazában, a ki zászlónk bajnokáui nem szívesen szegődnék, ha csak olyan nem, kit a jó Isten annyi földi javakkal áldott meg, hogy szolgálát csak némi kis mellékkeresetnek tekint, mert a többi hozsannát énekelve fogja magát beiratni, csak meg legyen hogy hová. Szerény nézetem szerint két év alatt a tagok száma meghaladja majdan a 3000 is, a többi pedig majd úgy lassan lassan beszállingózik, mint a gyengén eső hópehely, a mély még is fehérré tesz nagy tájakat. Ámen.

Egy öreg jáger.

Balaton-Füred 1899 december 14-

Tekintetes szerkesztő úr!

Szerény levelem tulajdonkép Bede Károly igen tisztelt kartársunknak szól, mégis lapunkba küldöm abban a tudatban, hogy mint annak hű és buzgó olvasója így legbiztosabban megkapja és talán mások is okulhatnak egy kissé belőle.

Nem tudok ugyanis eléggé kifejezést adni abbéli öröömömnek, hogy tisztelt kartársunk hála Istennek nem sok ideig tartott elpártolása után ismét visszatért zászlónk alá. Tudom, hogy igen sokan vannak olyanok, kik szinte megunva a meddőnek látszó küzködést, megtört erélylyel visszavonultak; ezek bizon követhetnék kartársunk szép példáját, mert hiába, ott, hol nincs meg a kellő kitartás és kivált szoros összetartás nehezen megy a siker kivívása.

Annak idején, midőn Bede Károly tisztelt kartársunk lapunkban nyílt felhívást intézett volt az összes hatósági erdészeti altisztekhez s őket tömörülésre szólította volt fel, talán az első és egyedüli én voltam, a ki hívására jelentkezett s itteni kartársaim megbízásából

szívtépőbb eseményhez is ő adja az egyik eszközt: a fa, melyre dicső hőseinket akasztja a gyáva ellenség, az ő keze alól kerül ki.

Ezt a visszaemlékezést keltette bennem az az ötven éven át elrejtett ólomdarab, de még egyebet is eszembe juttatott.

Mintha csak ott lettem volna, úgy látom azt a lassu emelkedésű hegyoldalt, melynek fensikján ugyanaz az erdő állt, melynek fáit most döntöttük le. A térs hegyszőlő bokrai által védve egy erős ellenséges csapat gyilkos tüzet szór a völgy torkolatából vitézül és kitartóan előtörő honvéd csapatra. Az ellenség lassu hátrálását holtak és sebesültek jelzik. De most mintha fordulna a koczka, a hátráló ellen makacsul megáll s úgy látszik, hogy figyel valamire. Hogy mire, arra is megjön a válasz csakhamar. A fensik szélső magaslatán, fenyőktől eltakarva áll két ágyúja s az ebben a pillanatban bele bömböl az ellenség zagyva csatazajába. Füstfelhő borul a tájra, de a szél azt gyorsan fölkapja lenge szárnyaira s ragadja tova a magas semmiségbe.

A vitéz honvéd csapat mint ha kissé megingott volna, rohamában pár percze megáll. Majd egy kised csapat válik ki belőle: kaszás nemzetőrök s széles csatárlánczba oszolva követik vezetőjüket, a hosszú-pataki erdővédet. A mennyire a meredek hegyoldal engedi, gyorsan kúsznak egyenest az ágyúk felé. A harc tovább dül; a vitéz csapatból is leterit néhányat az ellenség golyója, de a többi gondot sem vetve erre, bátran rohan derék vezetője, Tóth Ferencz erdővéddel az élén előre. Az ágyúk gyilkos tüse nem képes visszatartani erős rohamukat s mint a fürgeteg, úgy csapnak le a fedezetre.

Mint a sivatag párdueza kölykeit, úgy védi vakmerő elszántsággal a német sereg ágyúit. Hatalmas csapások hullanak a küzdők fejére, csattog a kard és a kasza aczela. Az egyik ágyú már a mienk, de a másik csak tovább okádja gyilkos tekéit. Most ismét löni akarnak vele; a tüzér magasra emeli az égő kanóczot, mikor egy pár nemzetőr megrohanja az ágyút. A füstölgő kanócz már csak egy arasznyira van a gyújtó luyktól, még egy pillanat s eldördül a lövés.

is nyomban érintkezésbe léptem vele, de sajnos, a részvétlenség, az összetartás hiánya dugába döntötte nemes irányu terveinket. Azóta immár három év telt el s úgy látszik, hogy a kartársak lassan bár, de fokozatosan mind jobban belátják összetartásunk s kivált a küzdelemben való kitartásunk szükségességét. Vajha ez az érzés áthatná annak a sok ezreknek szívét, kik még mindig távolról szemlélik a mi küzdelmünket s egy szívvel-lélekkel sorakoznának mellénk a mi támogatásunkra! Most lenne kivált itt az ideje, hogy lapunk hiveivé szegődjenek, midőn minden perczen várhatjuk alakítandó egyesületünk alapszabályainak jóváhagyását, mert hiszen lapunk lesz az, melyből leggyorsabban értesülhetnek majd az öröndetes hírről s megtudhatják a további teendőket.

Bizon mondom, hogy sokkal jobban izlik az embernek a saját kezemunkájával és verejtékévesz szerzett száraz kenyér, mint az ajándékba kapott puha kolács. Mi, kik elejétől fogva küzdünk egyesületünk megalakításán s nemes célunk elérésénél semmitféle áldozattól sem rettenünk vissza, emelt fővel, büszke homlokkal fogunk annak főbejáratán beléphetni, míg azok, kik csak a készlet lesik s nem restellik, hogy érdekükben mások fáradozzanak, pironkodva fognak majd a mellék ajtókon besurranni.

Tisztelt bajnoktársaimnak és a szerkesztő úrnak boldog ünnepeket és még boldogabb újévet kívánva vagyok

igaz hive

Papp János

hatósági erdőőr

a megalakítandó egyesület ideiglenes jegyzője.

Különféle k.

As új évnegyegyed küszöben kérjük tisztelt olvasóinkat, hogy előfizetéseiket mielőbb megújítani sziveskedjenek. Azoknak, kik az év végével hátralékban maradtak, még e hó közepéig küldjük a lapot, időt engedvén ez által nekik tartozásaik kiegyenlítésére. A kik a lapot elfogadják, azokat továbbra is előfizetőkül tekintünk. A röpiratra a lap előfizetési díjával együttesen is lehet fizetni, ez a körülmény azonban az utalvány szelvényén feljegyzendő. A röpiratot levelező lapon törént megrendelésre is azonnal küldjük, elvárván árának utólagos beküldését. Ilyen esetben visszautasításnak nem adunk helyet.

Ebben az utolsó pillanatban ugrik oda a bátor erdővéd s kalapjával borítja le a gyújtó lyukat, jobb-jával pedig halálos csapást mér a tüzésre, de gyorsabb ennek a keze s ha már az ágyut nem, a pisztolyát süti el közvetlen közlől s Tóth Ferencz halva bukik le, ekkor is a kalapjára s — mienk a második ágyu és a győzelem.

Istvánfi.

Pályázat. A Vadász-Lap 36-ik számában a következő pályázati hirdetmény jelent meg: A veszprémi püspökség Somogy-Karádi erdőgondnokságánál egy erdőőri állás 1900 év január hó folyamán betöltendő. Kellékek: nagykorúság, megfelelő erkölcsi, egészségi, erdőőri szakvizsga és szolgálati bizonyítvány. Évi fizetés 240 frt.; egyenruha átalány 20 frt., szabad lakás kerttel; 10 urbéri hold tavaszi föld; 2 ürm. (talán 20) dorong tűzifa; lödij; 20% az erdei kihágási kártérítésekből; megfelelő téli takarmány és legeltetés az engedélyezett szarvasmarha és sertés számára. Irodai teendőkre is alkalmas és a vizsla idomításhoz értő egyének előnyben részesülnek. A kellően felszerelt és sajátkezüleg írott folyamodványok kijelentésével annak, hogy az illető az állást mikor foglalhatná el, 1900 évi január hó 10-ig a fenti erdőgondnoksághoz beadandók.

A Természet. Állattani, Vadászati és halászati folyóirat. Megjelenik havonként kétszer; dús, válogatott és mindig eredeti tartalommal, ismertnevű szakférfiak, tudósok, elsőrangú írók és művészek közreműködésével; csinos kiállításban szépen illusztrálva. Népszerű, ismeretterjesztő folyóirat, mely a művelt nagy közönségnek szánva értekezéseket és tárcákat közöl az állattan és annak gyakorlatából, a vadászat, a halászat és az azzal kapcsolatos sport köréből; az ornithologia, a rovartan és gazdasági tekintetben fontos állatok ismeretének fejezeteiből; az élő természetre vonatkozó leírásokat és szépirodalmi dolgozatokat; vagy állattannal rokon más tudományok közhasznú ismereteiből; minden tekintettel az aktualitásra és az olvasó közönség igényeire. Előfizetési díja egy évre (beleértve a halászati mellékletet is) csak 6 kor. amely összeg **Dr. Lendl Adolf** címére Budapest. II., Donáti utca 7 küldendő.

Meghívó. A következő meghívót vettük: A zsarnóczai m. kir. erdőhivatal kerületéhez tartozó erdőszeti altisztek segélyegyletének 1900 évi január hó 14-én az alant megjelölt órákban a zsarnóczai m. kir. erdőhivatal helyiségében megtartandó üléseihez a választmányi és a rendes tagok tisztelettel meghívotnak. Az ügyvezető. Tárgysorozat I. A délután 2 órákor kezdődő választmányi üléshez: 1.) az 1899 évi zárszámadás és mérle valamint az 1900 évre szóló költségvetés megállapítás; 2.) pénztárnoki jelentés a pénztár állapotáról, II. A délután 3 órákor megtartandó első rendes közgyűlésre: 1.) az ügyvezető évi jelentése az egyesület működéséről. 2.) az 1899 évi zárszámadás felülvizsgálása Szívesen fogadnók a gyűlés lefolyásának és a pénztári számadásnak rövid ismertetését, (Szerk.).

A gyermekirtó tél. Szörnyű szerencsétlenség hírét hozza a táviró Brüsszelből. A francia Peuple című lapnak írják, hogy a minap a francia határszálen nagy sereg gyermek korcsolyázott Frellinghien közelében a befagyott Lys folyón. A szilárdnak látszó jégpáncél egyszerre csak hatalmas darabon beszakadt és a korcsolyázó gyermekek közül sokan beleestek a vízbe. Idejében nem tudtak engitségükre sietni, úgy, hogy csaknem valamenyien befultak a dermesztő hideg vízbe. Eddig harminchárom gyermek holttestét húzták ki a jég alól.

A világ — részeg ember nélkül. Az alkoholizmus az a nyavalya, amiből csak nagy akaratú embernek lehet kigyógyulni. Az alkoholt azonban éppen az akaratot teszi tönkre, hogyan lehessen hát küzdeni

ellene. Valahogy úgy, a hogy gyógyítani próbálgatják, mindez ideig azonban eredménytelenül. Ha megutáltatják az alkoholistával a szeszt. Párisból érkezik a hír, hogy két orvos megtalálta a szérumot, ami erre alkalmas. Alkoholizált lovakból szerzik be s az a gyógyító ereje, hogy a kit beoltottak vele, undorodik minden szeszestől. Ha ez a hír a maga egész valóságában igaz, akkor ez a két orvos utálatos nyavalyától mentette meg az emberiséget A világ részeg ember nélkül . . . Milyen szép lehet.

Nyolczszorvos gyilkosság. Ochadsky Venczel gazdag boroszlói földbirtokos fia beleszeretett egy egészen szegény leányba. A szülei nem akartak beleegyezni a házasságába, bár a fiu többször kísérletezett ez irányban. Karácsonykor végre döntő lépésre határozta el magát a szerelmes fiu. Komoly tárgyalásokba fogott az apjával, amelyek során azonban az apa és fiu összevesztek. A czivódás hevében a fiu elvesztette esztét s mint az örült revolvért ragadott, azzal előbb apját, azután anyját lelötte. Ekkor, hogy a házbeli árulói ne lehessenek, elzárta az ajtókat és négy leánytestvérét ölte meg örületes kegyetlenséggel egymás után. De még ezzel sem érte be. A cseléd az iszonyatos küzdelem hallatára a szobába jött, azt és annak kis fiát is megölte. Mikor így az egész házat kipusztította, akkor kezdett lecsendesedni. Tettének azonnal híre ment s a csendőrség röviddel a nyolczszorvos gyilkosság elkövetése után elfogta. A holt tetemek még ki sem hültek, mikor már a börtönben teljesen összetört. Öntudata megrendült, egyelőre kihallgatni is alig lehet.

Egy soproni ember röplőgépe. A hadügyminisztérium technikai bizottsága Bécsben, egy új repülőgéppel tesz kísérletet. A új repülőgép föltalálója Mauninger József soproni ember. A gép szerkezetét egyelőre nagy titokban tartják s ha beválik, hadi célokra fogják fölhasználni. Mauninger maga a gépről csak annyit mond, hogy a szerkezete rendkívül egyszerű. Neki egyszer, a mint gyermekének játékát nézte, ötlött szemébe a gép alapvető gondolata. A gép olyan, hogy a levegőben bárhol helyben megálhat. A levegő áramlatai és a szél nem zavarják útjában, sőt éppen szél ellen halad legjobban a repülőgép. Három különálló része van, az egyik arra való, hogy a gép bármily magasságban megállhasson, a második, hogy föl vagy le, a harmadik pedig, hogy vízszintes irányban haladhasson. Minden rész külön működik és bámulatos egyszerű. Óránként hetven kilométernyi sebességgel haladhat. A gép föltalálója Mauninger most Bécsben tartózkodik, a hol maga vezeti a kísérleteket.

Villámvonat amerikai módra. Ha más nem is, de Stephen Carpenter Carthageban (Egyesült-Államok) meg van arról győződve, hogy husz eszendőn belül New-Yorkból San-Franciskoba egy nap alatt is el lehet jutni, míg most ez az út hat napig is eltart. Stephen Carpenter ugyanis azt a javaslatot tette, hogy New Yorktól az „arany kapuig“ egy légvasutat építsenek, amelyen a vonatok kétszáz mérföld sebességgel rohannának óránkint. Már többi féle szabadalma is van ehez a vasúthoz s most természetesen keresi hozzájuk a tőkepénzeseket. A tervezett vasúton nyolcz sínpart raknának le és pedig négyet a személyforgalomra és négyet a teherforgalom javára. És miután még azt a rendet is behoznák, hogy egyazon sínparon csak egy irányban közlekednének a vonatok, a katasztrófák ugyszólván teljesen ki volnának zárva. S a költség nem lenne több, mint akár földön

járó vonatonál. A mozgató erő az elektromosság lenne. Különös veszedelmekkel nem járna ez a szédítő repülés s csak a levegő surlódását kell e tekintetben számításba venni, de hát erre nézve azt állítja Carperter, hogy le tudja ő győzni ezt a bajt is.

A fogak romlása. Dr. Barton angol orvos véleménye szerint a fogak korai romlása a kis gyermekek hibás táplálásában rejlik. Ugy találta, hogy az anyatejjel táplál gyermekeknek a legjobb foguk van. Kevésbé jó a foguk azoknak, akiket tehéntejjel tápláltak; legrosszabb foguk pedig azoknak van, akiket különböző mesterséges tápszerekkel tömnek legzsengőbb gyermekkoruk idején. Ha valakinek husz-harmincz éves korában jó foga van, meg lehetünk győződve arról, hogy kicsi korában ezélszerűen táplálták. A fogak romlása a lisztes anyagok korai, vagy tulságos élvezetének is tulajdonítható. A célszerű táplálkozás ellenben megóvjá az embert a fogfájástól és az abból eredő sokféle betegségtől. Így például az angol betegségtől is, amitől úgy félnek a szülők. Tény az, hogy az a csunya betegség többször előfordul a szegényebb néposztálynál, mint a gazdagoknál.

Szerkesztői üzenetek.

Husztly Károly urnak. Szilágy. Zudor Jakab kartársunk Alsó-Fehérvármegye Alvincz községében lakik. Előfizetése július végeig rendezve van. **Üdvözlét!** **Bajnok István** urnak. Kemencze. A multa nézve rendezve van s a lapot utólagos befizetés meliét továbbra is küldjük. Nekünk nem is azok a becsületes szegény sorsuak okoznak fájdalmat és kárt, a kik utólag fizetnek, hanem egész sorozata azoknak a becsületeseknek, kik bár a lapot éveken át elfogadták, a helyett, hogy fizetnének is, távolról a markukba nevetnek. Különben intézkedtünk, hogy az ilyenekkel a bíróság annak rendje és módja szerint bánjon el. **Harer József** urnak. Vetyem. A 3 frt. beérkezett Év végeig rendezve van. **Péter István** urnak. Petrosény. Előfizetése m. é. végeig ki van egyenlítve. **Bertóthy Zsigmond** urnak Perecsény. A 3 db. röpiratot postára tettük.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

862 szám, erd. 1899.

PÁLYÁZATI HIRDETÉS.

Somogyvármegye közig. erd. biz. elnökétől.

Somogy vármegye területén Marczali székhellyel szervezett járási erdőőri állomás betöltendő lévén, összesen 860 korona évi javadalmazással egy III-ad osztályu erdőőri állásra ezennel pályázat nyittatik.

A kinevezendő járási erdőőr állomását 1900 évi márczius hó 1-én elfoglalni köteles.

Pályázók felhivatnak, hogy Somogyvármegye köz-igazgatási erdészeti bizottságához czinzett, 1 koronás bélyeggel ellátott, a hivatalos magyar nyelv bírását, életkorukat, ép és erős téstalkatukat, az 1899 XXXI t. cz. 37 §-ában előirt minősítésüket, eddigi szolgálukat igazoló eredeti okmányokkal felszerelt, sajátkezüleg irt kérvényeiket legkésőbb 1900 évi január hó 25-ig a kaposvári m. kir. állami erdőhivatalhoz annyival is inkább adják be, mert a később beérkező folyamodványok figyelembe vétetni nem fognak.

Kaposvár 1899 évi december hó 28-én.

alispán elnök.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapítva 1847.

Brausweller János
Szegeden.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jóállással
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legújabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czegünk ujjalag megbízott
a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.
Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József főherceg udvari szállítói.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállítói

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.